

Janneke Brinkman-Salentijn

is biologe en botanisch tekenaar. www.jannekebrinkmansalentijn.nl

Heerlijk. Halverwege deze maand begint de vakantie twaalf kilometer verderop aan zee. Ik ben bijna klaar met het schilderen van mijn roze pioenen en zet ruim van tevoren de koffers alvast klaar om er af en toe wat in te kunnen doen. "We nemen dit jaar niet te veel mee!" Mijn echtgenoot die de koffers ziet staan en mijn gewoontes kent, ziet de bui al hangen. "Straks til ik me weer een breuk." "Nee hoor, bijna niks dit keer." Aan de kust kan het in juli snikheet zijn, dus: een topje, een rokje, een zonnejurkje en een paar slippers. Maar het kan er ook waaien. En regenen. Toch maar een vest, trui, windjack en regenjas mee. Maar ja, we gaan natuurlijk ook uit eten: een leuk uitgaansjurkje met bijpassende schoenen met open hakken kan er nog wel bij. En een bijpassend jasje. Een omslagdoek is ook handig. En nog een paar jurkjes, want ik moet wel kunnen kiezen. "Gingen we maar naar het buitenland," verzucht hij. "Dan mag je maar twintig kilo meenemen." Vorig jaar, op weg naar een schilderscursus in Engeland om roze pioenen te schilderen, kwam mijn koffer niet aan. Als troost kreeg ik van de luchtvaartmaatschappij een T-shirt en wat toiletspulletjes. Zes dagen lang bleek ik het zonder mijn eigen kleren en make-up te kunnen uithouden. Mijn schildercollega's waren zo lief om mij te lenen wat ik nodig had. Ik had mijn eigen koffer eigenlijk al opgegeven, toen hij aan het einde van de week alsnog arriveerde. "En nu gaan wij allemaal in jouw spulletjes aan tafel," plaagden ze. Eindelijk een doorslaggevend argument om volgende keer niet te weinig mee te nemen in de reiskoffer: je weet maar nooit wie je er nog mee kunt helpen!

Vorig jaar, op weg naar een schilderscursus in Engeland, kwam mijn koffer niet aan

